

Telegraaf 12 februari 2008.

Slachtoffers medische fouten nog steeds in de kou.

Door John Beer

Stelt u zich voor dat uw kind of echtgenoot door de uitvoering van een medische behandeling onverwacht overlijdt. Het ging niet om een riskante ingreep, maar om een routinematige ingreep, waarvoor de dokter niet ernstig had gewaarschuwd. Zou u net als ik verwachten dat de arts onmiddellijk naar u toekomt en in heldere bewoordingen uitlegt wat er is gebeurd?

De praktijk wijst helaas uit dat die verwachting vaak niet uitkomt. In een oorverdovende stilte wachten arts en ziekenhuis dan af op de dingen die komen gaan. In de stille hoop dat u niks onderneemt... In een dergelijk geval moet u dus zelf proberen achter de waarheid te komen. U vraagt aan het ziekenhuis een kopie van het medische dossier, maar dat levert geen helderheid op. Het blijft onduidelijk wat er precies is gebeurd. Binnen het ziekenhuis zelf wordt de calamiteit natuurlijk wel onderzocht. De verslagen van dat onderzoek worden als interne stukken van het ziekenhuis beschouwd en niet aan het medische dossier toegevoegd. U krijgt ze ook niet.

Doet de overheid iets voor u? Neen, de Inspectie voor de Gezondheidszorg legt u uit dat het feitenonderzoek aan het ziekenhuis zelf wordt overgelaten. Het is zelfs zo dat de inspectie de interne onderzoeksverslagen van het ziekenhuis niet wil hebben. Uw verhaal is voor de inspectie evenmin van belang. Dat wordt u ook verteld. Uw verhaal is niet nodig om tot een beoordeling van de zaak te komen.

Gelukkig zijn er nog politie en justitie. Wat kunt u van hen verwachten? Zij doen onderzoek als er mogelijk sprake is van een strafbaar feit, zoals dood door schuld. Politie en justitie hebben over het algemeen echter weinig verstand van medische zaken. Daardoor wordt er geen hoge prioriteit aan gegeven. Het duurt soms jaren voordat u van justitie iets hoort over een zaak als deze. Deze situatie bestaat al lang. Zelfs nadat hierover al eerder Kamervragen zijn gesteld.

Wat kunt u zelf doen? U kunt zelf een klacht indienen bij het Medisch Tuchtcollege. Maar daarvoor moet u weten wat er precies is gebeurd. Als klager wordt van u namelijk verwacht dat u een klacht formuleert. Dat brengt ons terug tot de vraag waardoor het overlijden is veroorzaakt.

U kunt een advocaat inschakelen om tegen het ziekenhuis een kort geding te beginnen teneinde de interne stukken op tafel te krijgen. Dat wordt u door medisch Nederland en door de inspectie niet in dank afgenomen, omdat u zo het beleid van de inspectie doorkruist.

Op de zitting van het Medisch Tuchtcollege ziet u dat de arts tegen wie de klacht zich richt, wordt bijgestaan door een advocaat die door de verzekeraar van het ziekenhuis wordt betaald en dat er medische deskundigen aanwezig zijn die ook door de verzekeraar worden betaald en de verdediging van het ziekenhuis ondersteunen.

En u? U kunt zonder de hulp van een advocaat een klacht bij het Medisch Tuchtcollege indienen. Als u toch een advocaat inschakelt, dan moet u de kosten daarvan zelf betalen.

In de Nederlandse rechtspraak is beslist dat u die advocaatkosten zelf moet dragen en ook niet op de arts en het ziekenhuis kunt verhalen. Wie verbaast zich er nog over dat er weinig tuchtklachten worden ingediend en dat de meerderheid van de ingediende klachten wordt afgewezen?

We schrijven inmiddels het jaar 2008. Tussen patiënten en artsen is het nog steeds een ongelijke strijd.

Mr. J.M. Beer is advocaat te Amsterdam en gespecialiseerd in medische letselschade